

Arrest

nr. 123 877 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 19 januari 2011 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 augustus 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 10 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 9 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[H.S.] [...]

[H.R.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28/6/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [H.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 10.12.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 9 januari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum"

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers opnieuw in het bezit dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie en in dat geval geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder gaat met zijn betoog voorbij aan deze hypothese. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van één van deze verdragsbepalingen ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*. Zij stellen tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“A. In rechte

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de “vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Deze bepaling houdt een omzetting in Belgisch recht in van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/CE van 29 april 2004. Dit artikel bepaalt de ernstige schade die een subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

Volgens een arrest van uw Raad n° 92.258 dd. 27 november 2012, het artikel 9ter eerst, bestaan er drie soorten ziekten die kunnen leiden tot de verlening van een verblijfsvergunning op basis van dit artikel wanneer er geen adequate behandeling is in de land van herkomst of het land van verblijf:

"La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;

o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;

o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses. »

In een arrest dd 19 juni 2013 (nummer 223.961), bepaalt de Raad van Staat dat:

"Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. " [...]

De Raad concludeert dat:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid. van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. [...]"

In een recent arrest van 28 november 2013 (n° 225.632), heeft de Raad van State recht gesproken over het artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat:

"Deze laatste bepaling [art. 9ter] houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De stelling van de verzoekende partij dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) blijkt en hij "bijgevolg" ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, moet om dezelfde reden worden verworpen. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM.

Op haar beurt wijst verweerster in de memorie van antwoord terecht op het feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het

leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verdergaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Die vaststelling wettigt de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing met het bestreden arrest.

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden, ...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Betreffende artikel 9 ter, dient de motivering te bepalen dat de ziekte niet ernstig is, of dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

B. De bestreden beslissing

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing zich op het verslag van de Arts-adviseur baseert zodat de motivering van de beslissing enkel uit dat verslag bestaat.

Het verslag van de arts-adviseur stelt vast dat:

- Sinds zijn operatie voor een larynxkanker, is verzoeker in remissie;
- Er is geen schade van "kritieke gezondheidstoestand" of "zeer vergevorderd stadium van ziekte" zoals vereist door artikel 3 van EVRM;
- Er is geen reëel risico voor een onmenselijk en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen beschikbaar zijn.

C. In casu

Eerst onderdeel: de schending van het artikel 9ter - de beoordeling van de ernstige schade van de ziekte

In de bestreden beslissing, concludeert de arts-adviseur dat:

"Dit medisch dossier laat derhalve niet toe te bestaan van een graad van ernst vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat de aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, B v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De bestreden beslissing hanteert duidelijk een strengere definitie dan deze vermeld[d] in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, zodat de beschreven aandoeningen, waarvoor een adequate behandeling en opvolging noodzakelijk is, niet van aard zou zijn om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

De vooropgestelde interpretatie van artikel 3 E.V.R.M. strookt niet met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Volgens een arrest van 11/02/2013 (RvV 110 240), Uw Raad duidelijk stelde dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, het Europees Hof het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarden opdat een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan worden vastgesteld.

In de bestreden beslissing, vergist bovendien de Arts-adviseur, en bijgevolg de DVZ, zich door de inhouden van artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM met elkaar te verwarren. Artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM garanderen rechten die verschillend zijn.

Waar artikel 9ter voorwaarden bepaalt om een verblijfsvergunning te krijgen, artikel 3 EVRM enkel de verwijdering van het grondgebied verbiedt.

Artikel 9ter is duidelijk niet beperkt tot gevallen waar er een onmiddellijk gevaar voor het leven van de betrokkene bestaat. De Arts-adviseur, en de DVZ, voegen voorwaarden aan die wetsbepaling toe en die wordt daardoor geschonden. Artikel 9ter is breder dan artikel 3 EVRM zowel omtrent het toepassingsgebied als omtrent de rechten die eruit vloeien.

Dit komt duidelijk uit het voornoemd arrest van de Raad van State van 28 november 2013.

Bijgevolg, de motivering van de beslissing, die op een verkeerde interpretatie van artikel 9ter stoelt (en bijgevolg enkel een "levensgevaar" onderzocht), is kennelijk niet passend.

Tweede onderdeel: scheiding van de verplichte van adequate motivering en kennelijk appreciatiefout over de medische toestand

In zijn advies, beschouwt de arts-adviseurs dat sinds zijn operatie voor een larynxkanker, heeft verzoeker laryngectomie met trachéotomie ondergegaan. Hij zou sindsdien in remissie zijn.

In het medisch getuigschrift dat door verzoeker werd neergelegd op 3 februari 2011, stelt de Dr [L.] dat verzoeker aan een kanker lijdt die momenteel in remissie is.

Zij vermeldt ook dat dagelijkse zorgen voor de trachéotomie noodzakelijk zijn, zoals een opvolging van de kanker van Meneer [H.], om op risico van recidief te letten.

Er zijn bijgevolg zorgen en opvolging die noodzakelijk zijn.

In de bestreden beslissing, blijft de verwerende partij stilte over die zorgen.

De gevolgen van een stopzetting van de zorgen zijn toch belangrijk: risico: besmetting en uitzetting van de prothese (zie stuk 4).

Het gebrek aan opvolging van de kanker kan kritieke gevolgen hebben...

De arts adviseurs schendt bijgevolg de motiveringsplicht en pleeg een kennelijk appreciatiefout.

Derde onderdeel: gebrek aan motivering omtrent de toegankelijkheid van de zorgen

1) Het gebrek aan motivering omtrent de toegankelijkheid van de zorgen schendt artikel 9ter van de vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing, maakt de verwerende partij geen beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Armenië.

Die beslissing is inderdaad gemotiveerd enkel op basis van de schade van ernst van de ziekte en het gebrek aan nood aan medische behandeling.

Het dient worden vastgesteld dat de arts-adviseur, noch de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingen-zaken, zich hierover heeft uitgesproken. De arts-adviseur heeft zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is. Of de behandeling mogelijk zal zijn voor de eiser, die uit Armenië afkomstig is, werd niet onderzocht.

Het is in casu geenszins overbodig te onderzoeken of behandeling en opvolging in Armenië beschikbaar én toegankelijk zijn.

Een adequate behandeling en opvolging van de eisers is onontbeerlijk, gelet op het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit bij stopzetting van zijn behandeling.

2) De behandelingen in Armenië zijn niet adequaat

Het gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomstland werd in de aanvraag al benadrukt:

De toegang van de burgers tot gezondheidszorgen is nog steeds moeilijk in Armenia omwille van de corruptie en de algemene armoede: "Public access to healthcare in Armenia has severely declined over the past 15 year due to widespread poverty and corruption among medical personnel.

A nationwide household survey conducted by the National Statistics Service in 2003 found that only one in three people visit a medical facility once they have [...] problems with health" (Nane Atshemian, Government Pledges To Expand Free Healthcare In 2006,- RFE/RL Armenia Report - 10/10/2005 http://armeniapedia.org/index.php?title=Armenian_Health).

Volgens Unicef, ondanks de verbeteringen zijn er in Armenië nog steeds niet genoeg middelen voor de gezondheidszorgen: "The Government of Armenia has been making concerted efforts to increase public expenditure on health, In recent years there have been steady improvements in this area, however public expenditure channeled from the state budget to health sector as a percentage of GDP is still not sufficient In 2006 the Government of Armenia spent 1.64% of its GDP on health sector"

(source: Armenia Mid-Term Expenditure Framework 2007-2009, <http://www.unicef.org/armenia/health.html>).

Zelf als die behandeling beschikbaar zou zijn, zou ze niet financiële toegankelijk zijn.

De bestreden beslissing is bijgevolg gestereotypeerd en schendt de formele motiveringsplicht.

Vierde onderdeel: schending van de zorgplicht

Eén van de beginselen van goedbestuur die moeten door de administratieve overheid nageleefd worden is de zorgplicht. Volgens deze plicht, moet de overheid zorgen dat ze over alle nuttige gegevens beschikte om een juiste beoordeling van de zaak te kunnen doen als dit overheid een beslissing neemt.

De beslissing van de DVZ zich refereert voor het geheel aan de beoordeling van de arts-adviseur betreffende de medische toestand van de eiser.

Deze arts heeft niettemin een advies gegeven die niet tegenstrijdig is. Hij heeft nooit de verzoekende partij ontmoet[...] om de verscheidene elementen van de zaak en de medische toestand van Meneer [H.] te kunnen beoordelen. Dit verslag werd uitsluitend opgesteld op basis van medische getuigschriften.

Deze vaststellingen van deze arts zijn in strijd met de Code van geneeskundige plichtenleer (<http://www.ordomedic.be/nl/code/inhoud/>) dat bepaalt dat:

Art. 124: " Wanneer deze artsen belast met een deskundige[n]onderzoek[...] menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere artsen worden medegedeeld.

Art. 126, §1: "De adviserende of controlerende arts vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit. Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende arts, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorg"

Zelf als deze Code geen wetgevende of regelgevende waard[e] heeft en gericht naar artsen is, vormt hij een voorbeeld van goede praktijken die moeten gerespecteerd worden om de medische toestand van de vreemdelingen die een aanvraag gebaseerd op het artikel 9ter van de VW [indienden] te beoordelen.

Deze richtlijnen werden niet door de arts-adviseur van de DVZ opgevolgd.

De verwerende partij, die de beslissing heeft genomen op basis van het verslag van de arts- adviseurs zonder te zorgen dat ze over genoeg elementen van de zaak beschikte, heeft ten gevolg zijn plicht tot zorgvuldig voorbereiding van de administratieve beslissing over[...]treden."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de eerste bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoeker in 2009 in zijn land van herkomst werd geopereerd voor een larynx-kanker en dat hij sindsdien in remissie is. Er wordt benadrukt dat de aangevoerde medische problematiek niet van die aard is dat er een direct risico voor verzoekers leven of fysieke integriteit bestaat. Daarnaast wordt uiteengezet dat er geen nood aan een hospitalisatie met permanent toezicht bestaat en dat er geen sprake is van een aandoening die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Tevens wordt gemotiveerd dat er geen bewijs voorligt dat het ontbreken van adequate medische zorgen aanleiding kan geven tot een situatie die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er dan ook geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij niet beschikken over een geldig paspoort met visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven van oordeel te zijn dat de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekers betogen in een eerste onderdeel van hun middel dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het EHRM te beperkend of verkeerd interpreteert en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vraag of verzoekers' standpunt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet groter is dan deze die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM correct is – dit standpunt vindt namelijk geen steun in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35) en in bepaalde arresten van de Raad van State (cf. RvS 19 november 2013, nr. 225.523) – moet worden gesteld dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat hij hoe dan ook een toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene criteria. Uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt zonder meer dat hij, na een analyse van de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken, vaststelde dat verzoeker in remissie is sedert zijn operatie in 2009. Deze arts oordeelde dus dat er bij verzoeker, na de uitgevoerde heelkundige ingreep, geen aanwijzingen meer waren van een actieve ziekte. Hij stelde tevens dat er geen nood is aan een hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat uit de hem voorgelegde documenten niet kon worden afgeleid *“dat de beschreven problematiek een reëel risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land*

waar *betrokkene verblijft*". Verzoekers' betoog dat het EHRM het voorhanden zijn van een aandoening met een acuut levensbedreigend karakter niet vooropstelt als een absolute voorwaarde om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dat ook een verblijfsmachtiging kan worden toegekend indien er geen sprake is van een onmiddellijk levensgevaar en dat "*artikel 9ter [...] breder [is] dan artikel 3 EVRM*" doet geen afbreuk aan het gegeven dat, zelfs indien de ambtenaar-geneesheer de precieze draagwijdte van de rechtspraak van het EHRM niet correct zou hebben ingeschat, hij de facto wel een toetsing doorvoerde aan de door de wetgever bepaalde normen en zijn oordeel niet louter baseerde op de vaststelling dat verzoeker niet lijdt aan een levensbedreigende, kritieke of vergevorderde ziekte. Het gegeven dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM laat in casu niet toe te concluderen dat geen toepassing zou zijn gemaakt van de correcte wettelijke bepalingen of dat de hierin opgenomen normen niet juist zouden zijn toegepast. De verwijzing naar arresten van de Raad waarbij werd vastgesteld dat een controlearts geen volledige toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

In een tweede onderdeel van hun middel lichten verzoekers toe dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niets motiveert inzake de zorgen en de opvolging die verzoeker nodig heeft. Zij gaan met hun grief echter voorbij aan het gegeven dat voormelde arts duidelijk heeft gesteld dat er geen nood is aan een hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat niet blijkt dat, zelfs wanneer er in zijn land van herkomst geen adequate medische zorgen zouden zijn, verzoeker een reëel risico loopt om, omwille van het ontbreken van deze zorgen, terecht te komen in een situatie die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd.

Verzoekers stellen dat er een risico bestaat dat de ziekte waaraan verzoeker in het verleden leed opnieuw zal optreden en dat de arts die zij consulteerden niet uitsloot dat zich nog allerhande problemen kunnen voordoen, doch gaan met hun grief voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer, conform de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts dient na te gaan of de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt om medische redenen actueel "*lijdt aan een ziekte*" en dat uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat hij ook mogelijk toekomstige medische problemen, waarvan niet zeker is of deze zich zullen of kunnen voordoen, in aanmerking moet nemen.

Waar verzoekers verder verwijzen naar een nieuw medisch getuigschrift dat op 15 januari 2014 werd opgesteld moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing, op 10 december 2013, geen rekening houden met een getuigschrift dat pas een maand later werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

In een derde onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen die verzoeker nodig heeft niet heeft onderzocht. Aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat geen bewijs voorlag dat toeliet te besluiten dat zelfs indien verzoeker in zijn land van herkomst geen adequate medische zorgen zou kunnen krijgen voor de aangevoerde gezondheidsproblematiek dit zou kunnen leiden tot de vaststelling dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen, moest evenwel geen verder onderzoek worden doorgevoerd naar de toegankelijkheid van eventuele medische zorgen in dat land. De ambtenaar-geneesheer diende in voorliggende zaak dan ook niet nader in te gaan op de door verzoekers aangebrachte citaten uit twee oude verslagen van algemene aard omtrent de beperkingen inzake de toegang tot bepaalde gezondheidszorgen in Armenië. Louter ten overvloede stelt de Raad bovendien vast dat verzoekers aangaven dat verzoeker medisch werd behandeld in Armenië, dat zij over ruime financiële middelen beschikten om een reis naar België te betalen en dat zij verwanten hebben in hun land van herkomst die hen in het verleden bijstonden. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat verzoeker zelf, indien vereist, in Armenië, ongeacht de problemen waarmee sommige burgers in dat land geconfronteerd kunnen worden om toegang te krijgen tot medische zorgen, geen toegang zou hebben tot de specifieke medische bijstand die hij nodig zou kunnen hebben.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet worden geduid dat verzoekers geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk maken door erop te wijzen dat verweerder een beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer dat geen tegenstrijdigheden bevat en dat is opgesteld op basis van de door hen voorgelegde medische getuigschriften.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de artikelen 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze code bindende rechtsregels omvat waaraan de Raad een toetsing dient door te voeren. Het gegeven dat een bestuurlijke beslissing zou zijn genomen met miskennis van een regel van de deontologische plichtenleer van een beroepsgroep laat derhalve op zich niet toe te concluderen dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker niet persoonlijk heeft ontmoet of onderzocht laat in casu ook niet toe te oordelen dat deze arts een *“goede praktijk”* naast zich heeft neergelegd. Er kan immers niet worden gesteld dat een arts een *“goede praktijk”* respecteert, wanneer hij een persoon zonder dat hieraan nood is – de diagnose die werd gesteld door de arts die verzoeker zelf consulteerde wordt namelijk niet in vraag gesteld – uitnodigt voor een overbodig onderhoud of onderwerpt aan een lichamelijk onderzoek.

Daarenboven moet worden gesteld dat in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer slechts *“zo nodig”* een vreemdeling die op medische gronden verzoekt om tot een verblijf te worden gemachtigd zelf dient te onderzoeken. De wetgever heeft dus ten aanzien van de ambtenaar-geneesheer niet in een verplichting voorzien om de vreemdeling die om gezondheidsredenen een verblijfsmachtiging aanvraagt te zien of te onderzoeken en verzoekers tonen niet aan dat er redenen waren die er de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak hadden dienen toe te brengen een dergelijk onderzoek nodig te achten.

Verzoekers maken met hun beschouwingen geen schending van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* aannemelijk.

4.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen het recht op leven van verzoekers in het gedrang bracht.

Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt door verzoekers geenszins aangetoond.

4.2.5. Er dient tevens op te worden gewezen dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet afdoende blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekers maken geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK